

[Paul Møller.]

til forsvarsforliget tilsigtede nogen principiel omlægning af sit forsvarspolitiske synspunkt, og fordi mange radikale kommentarer efter valget er gået i den retning, at det var forsvarsforliget, der var skyld i det radikale nederlag. Dette kan medføre, at det radikale venstre er svagere over for de forsvarsproblemer, vi skal tage stilling til i den kommende valgperiode, end det var i den forrige valgperiode, og hvis partiet får disse anfægtelser, ville jeg have foretrukket, at det radikale venstre havde siddet, som det sad, dengang vi tilsluttede os NATO. Jeg tror, at hvis det radikale venstre havde siddet i regeringen dengang, havde det været meget vanskeligt at komme ind i Atlantpagten.

Jeg ville have foretrukket, at partiet sad uden for regeringsansvaret, som det gjorde, dengang vi skabte forsvarsordningen af 1951, således at de, som helhjertet går ind for NATO-politikken, de, som helhjertet går ind for, at Danmark skal opfylde sine forpligtelser som medlem af NATO, havde kunnet gennemføre dette i fællesskab. Men når det radikale venstre er i regeringen — og det behøver ikke at være ukendt for nogen — lægger det et andet pres på disse forhandlinger, og det kan de radikale ikke være ked af at jeg siger, for de har selv sagt under valgkampen, at det har de opnået på disse områder.

Jeg mener, det betyder en svækkelse. Jeg mener, vi havde fået et bedre forsvarsforlig uden radikal deltagelse, men vi måtte tage hensyn til, at de radikale sad i regeringen, og det var klart, at regeringen ikke kunne acceptere noget, som de radikale ikke kunne acceptere. Derfor havde jeg foretrukket en socialdemokratisk mindretalsregering, men jeg håber naturligvis, at min frygt ikke viser sig at holde stik; jeg håber, at det radikale venstre helt ud vil fortsætte linjen fra forsvarsforliget i foråret og helt ud vil leve op til, at man nu accepterer NATO som grundlag for en væsentlig del af dansk udenrigspolitik. Det er vort håb, og regeringen og den højtærede statsminister kan være ganske sikre på, at i alle spørgsmål, der gælder landets udenrigs- og forsvarspolitik, så længe det drejer sig om den del, vi hidtil har været enige om, vil man fortsat

kunne få støtte, hjælp, råd og vejledning fra den konservative opposition her i tinget.

Jeg skal ikke komme ind på de bemærkninger, den højtærede statsminister gjorde vedrørende trekanten, som jo nu er væk, og om det var en trekant. Det er lidt sent at begynde at diskutere det. Den blev i folkemunde døbt trekantregeringen; der er jo det med geometriske figurer som trekanter, at de har ikke alene noget, der hedder sider, de har også noget, der hedder vinkler, og i mit billede brugte jeg omtalen af vinklerne. Jeg tror i og for sig nok, at hvis man betragter de tre partier som vinkler, kunne de have dannet en trekant. Men det er fuldstændig ligeegyldigt. Hvis den højtærede statsminister nu ikke længere mener, han har været chef for en trekantregering, kan han lade være med at mene det.

Den højtærede statsminister talte lidt om den nye geometriske dannelse, der er skabt ved, at en repræsentant for Grønland er blevet minister for Grønland, og jeg havde egentlig håbet, at den højtærede minister for Grønland selv under denne debat havde bortvejret tvivlen med hensyn til hans stilling i almindelige politiske anliggender. Den højtærede statsminister gav udtryk for, at det, vi var ude på med ønsket om at få en erklæring om den højtærede Grønlandsministers stilling, var, at vi ville alliere os med — jeg tror, den højtærede statsminister sagde socialistisk folkeparti, og med alle mulige andre for at styrte regeringen. Det er ikke spørgsmålet, hvorvidt vi vil alliere os med nogen for at styrte regeringen. Vi har ikke modtaget denne regering med et mistillidsvotum eller noget i den retning. Vi anerkender, at det er en fuldt ud lovlig og parlamentarisk dannet regering på basis af de tilkendegivelser, der blev givet fra kongen, fra det ærede medlem hr. Aksel Larsen, fra det ærede medlem hr. Aage Føgh og fra det daværende ærede medlem hr. Einer-Jensen. Det var fuldt lovligt, at den dannedes, denne flertalsregering — om det nu er en flertalsregering. Men det, som interesserer os, er det faktiske lovgivningsarbejde, og om denne regering selv kan gennemføre alt det, den vil gennemføre, eller om den er nødt til at lytte til os andre. Det mener vi er af afgørende betydning.